

דמיון דהם כבר הי' לפני זה חי וקיים כאחד באדם, ואם אפשר להחזיר לו חיותו אין לך פקוד נפש גדול מה, ושנין צעצועין ו' ע"כ הם הוא דב"ל חזקת חיותו, אבל הכא דלא הו"ל חזקת חיותו אימא לא קמ"ל, הכי מצויר חילוק הב"ל ואש"כ דכן האלמנה אבד כבר חזקת חיות, מנ"מ ע"כ צדור של ח"י ז"ל"ט כמנ"מ תוס' דינו כאלו חי, ואש"כ דמסקת הגמ' שם דאש"כ דלית כאן חזקת חיות מחללין, כבר מצויר בפוסקים דש"ח הם דהציבור כבר נגמר, או דע"כ שם עיבור ולד עליו משא"כ בכמ"ל.

והי' מקום עוד לבאריק בנושא זה, אך כותב אני בחי'ל.

הערני ידיו חש"ת, מצפה לרחמי ה'

סימן מת

כבוד ידידי הרב האברך השלם טובא בתורה הרה"ג
ר' דוד טרופ לאי"ט.

אחדשה"ט רש"ת באהבה.

זה איזה שבועות קצנתי מכתבי הירק, ואשיב בקצור, השאלה
היפשי שבנסיעתו דשי"ק נפגע בחאונה והוצהל לבית
הילוס במלכ חנוש (מרוץ) הייו חיי שעה מוגבלים ביותר
האם לעפל צי דשי"ק כאשר כרוך העיפול בחילול ש"ק.

ורבי' העור ממשיך צעניו צספרו ח"א סי' קכ"א, וצמשיך
 צה"ג סי' ל"א, ועוד כתבתי קצת מחב בגליון צצט
 ח"א ח"א שס, וסנה צב' רלס לתלות הלכה זאת צצחלקת
 הפמ"צ וצבס"ל ח"א סי' שס"ט דסנה הפמ"צ שס צמי
 שס"י חייב מיתה צזמן מיתה צי"ד חזקן רריגתו אחרי השצת,
 יצצצת ופל עליו גל כ"י הפמ"צ דמפסקין עליו דלס"א ח"א
 ממחין צצצת וחיי שס"י שס"י יס, וצבס"ל שס כ"י דח"א
 דחורס חס"ה על חיו שס"י חיינו למי שסס"ה על חייס ח"א,
 ולחפוקי זכ דצצ"א קטילס מחמת רשעתו, ולא עדיק מדורי
 צחמס דקס דקוי"ל יור"ד סי' קנ"ח דח"א מענין חותו מן
 הצור, וכצ' שפט דלפמ"צ ח"א לשפט דזכ המאורס ח"א
 מניחות דין ד' מיתות שח"ט"פ שלס צע"ל ד' מיתות דין ד'
 מיתות לס צע"ל, וח"א חלס ח"א צזכ דין ד' מיתות שחצצ"ט
 לפנינו, דצכל זאת ח"א חנו מקצלים זכ לדינ"א וכלס"ה דספק
 פקות נפס וחייבים לחילון, ורק לדצרי צב"ל מצ"ד צב'
 דח"א לחילון דרש"י חזכ צצ"א קטילס דחיי ח"א חייס,
 חו דכוונת הצב"ל משוס דכצ"ר ילס פסק מיתה מפי
 הצ"ד וח"א צ"ר מיתה ח"א צחמת, ומס דלס נקטל צצצת
 ח"א משוס דחיסור צצת מעצ"ס, ולפ"ז צי"ד גס לצב"ל
 כיון דעדון לס נפסק עליו דין מיתה, שפיר חיינו עדון
 חייס, ושפיר מפסקין עליו, חפילו מדו"צ לחיי שס"ה, כנפסק
 צש"ט סי' שס"ט.

הנה חש"ס צבונות הצב"ל דיוקא משום שצבר נפסק עליו
דין מיתה צ"ל ועי"ז כוחוץ גזרה קטילה (ועיין
עירובין ז' ע"א) ח"ן זה נכון דהא הצב"ל אחי עלה מעט
ללא גרע מרשעי צהמה דקא דלא מעליק, זה אינו משום
שנפסק עליו דין מיתה אלא משום רשעתו לחוד, דרשע
חסור להצילו.

יום א' עקב תש"מ, פה אוברנאו ע"י לוצרן.
כבוד ידידינו האברך השלם בתו"י הה"ג ר' דוד מרדכי
שליט"א.

אחדשה"ט וש"ת באה"ר.

אשר נסתפק כ"ז מציג לפי משי"כ צעו"י בחשובת שטט הלו"ה
ח"י סי' ל"ז להכללה לענין פקו"צ דוחה ביומא פ"ה
שני העצמים אמת הן טעם דוחי כסס ולא שומות כסס,
וכן טעם דכדי שימור שבתות הכזה, חסר הטעם דמחלוק
שבת על העוברין לדעת שה"א¹ וקטנין כן, וכבודו הביא
ראיה לדרך זה.

ומסופק כב' לפי' צענן תינוק המצננה, אשר כידוע פורסם
מרופאים וממחים, לוגו אשר תחילת קליטה הזרע
נא היתה אפשרית בנייהם ועשו תחילת הקליטה בחוץ
(באופן שיבה מותר עפי' הלכה) בתנאי המצננה, ואח"כ
הוכנסו בהקלטת התאים חזרה לגוף האם, והשאלה אם
בתנאים מוקדמים אלה יש צורך לחלל שבה כדי להמשיך
התפתחותם אם מותר והספק זהו אם גם בזה"כ אמר
הבה"ג דמחללין על העוברין, ומעטם שיטמיר שבתות הרבה,
ובכשרותו דגם לפני מ' יום אח"כ דכמיה צעננה נחשב
מכ"מ מחללין, ובמבואר ברמב"ן ור"ן לדעת בה"ג, או דלמא
דוקא שכבר הם צנוק האם, אח"כ שפדיין לפני מ' יום
יכו' משא"כ הכא עדן חסר מעשה להציא לגוף האם אחי"ד
מעלי' והאריך קצת.

לדעתי צרור דגס לצה"ג אסור לחלל שבת בזה, דש"כ לא
הסיר בזה"ג לחלל שבת על העוצרין אפילו לפני מ
יום הש"ג דמיא בענינא הוא חלל צעוצר חוך מתי האם,
דש"ג דעפס וחי בזה עדין ליכא, מכ"מ הא דפסקין
עלוי שמוחר לחלל שבת גס זה נצנה על היסוד שיכחי עכ"פ
אח"כ בני קיימא ע"י שרוב ולדות בני קיימא הם ורק
מייטיב מפילות וביצמות ל"ו ושם קיימ, הרי דהרוב מוצר
גזו שיכחי בן מלות ואס"ל לצה"ג דמחי וחי בזה עכשו
ליכא דפדין אינו בגדר זה, וגם ישראל אינו מלווה על
העוצרין מכ"מ כיון דהצדק מדין רוב שיכחי בן מלווה גס
לחלל עלוי שבת מותר.

משא"כ זרע זה שבתוך המצחם שאינו נכלל כלל בריו זה
 דרוב העושרין בני קיימא הם, דבזוהים רק מצחק
 ח"ק יחי' התפתחות הדברים, וגם אינו דומה למש"כ צעני
 בשו"ת שבת הלוי ח"ג סי' קמ"א לענין ולדי אינקובטור
 בחדש ה' ויו"צ דמותר לחלל עליון שזה דשם כתבתי
 דגם לרמב"ן ודעמי' החולקים על זה"ל מותר דמון דעכשו
 עכ"פ חי והספק רק אם אפשר להמשיך חייתו, וכלי
 אינקובטור אם אבריו שלמים וגומר בכל גורם גמור להמשיך
 חייתו, ואין ספק כלל שלא לחלל ועש"ה, משא"כ צ"ד דעדין
 אפי' אינו בגדר תחילת עיבור, [וגם אם פסע יתפתחו
 הדברים אולי עד שיבי' אחוז גדול מלילת צמיון הניל,
 מ"מ הדע"ת נועה כנ"ל].

מתוס' צ"מ ק"ק ע"ב שהעיר כ"ז שכתבו דהא דהא
אלה זל"ש בזה של האלמנה אפי"ש שהי' בזה היינו
משום שהי' צדק לו שחייבו לכן הי' מותר מפני פקוק נפש,
ובהיא מה שגם באדם שאינו חי איבד גדר פקו"ל, מה זה

1. ח. מן 7' אורח מ' ס' ד' 102.